

ΔΙΝΟΡΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Ἰδὲ συνέχειαν εἰς προηγούμενον φύλλον).

Ἡ «μικροῦλα» ἦτο μεγάλη, ῥαδινῆ, ὡς εἰκὼν τῆς Ἄνα γεννήσεως, ὀλίγον ντελικάτη, ἠδύπνου· τὰ μαλλιά της περιστρέφοντο εἰς δύο βοστρύχους ἐκατέρωθεν τοῦ μετώπου, κατὰ τὸν παλαιὸν συρμὸν τῶν γυναικῶν τῆς πρώτης Αὐτοκρατορίας· οἱ ὀφθαλμοὶ της μεγάλοι, μαῦροι, τρομώδεις, κομμένοι, κομμένοι, καὶ αὐστηροὶ μέχρι καὶ τῶν εὐμειδιστέρων αὐτῶν βλεμμάτων, ἀλλὰ πράγματι ἀγαθότατοι καὶ πλήρεις εὐλικρινείας· ἡ μύτη λεπτή, μακρὰ ὀλίγον, μετὸς μικτῆρας ἐλαφρῶς ὑποφρικιῶντας· μελαγχροινὴ κεφαλὴ λεπτοκαμωμένης ἀραποπούλας, τοξοειδὲς καὶ ἀλλόκοτον χεῖλος, εἰρωνικὸν, ἀνήσυχον. Ὁ Σαντενὲ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κατὰ τι ξενίζουσαν φυσιογνωμίαν, τὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς μίαν Ῥεκαμιε ἀθιγγανίδα ἐνδεδυμένην κατὰ τὸν συρμὸν, ἀνεύρισκεν αἰχμαλωτίζον ἰλαρώτατον θέλημα.

Κατὰ τὰ λοιπὰ δὲν ἀνεκάλει ποσῶς τὴν Ῥεκαμιε ἢ Δινόρα εἰς τὸν νεανίαν, ὀλίγω μεριμνῶντα περὶ φιλολογίας· ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἰδέαν θαυμασίας ἀγνῆς φυλῆς.

— Εἶναι ἀπὸ ράτσα αὐτὸ τὸ κορίτσι! . . Δεκαεννέα ἐτῶν καὶ κτενισμένη σὰ γιγιά!

Ἐστοχάζετο τοὺς στρεπτοὺς ἐκείνους βοστρύχους καὶ τοὺς μαρούς ὀφθαλμούς, καὶ πάντες οἱ πόθοι τοῦ εἰκοσαετοῦς λιχούδη ἀνερριπίζοντο ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ἂν δὲν ἦτο πολὺ ἀστεῖον, θὰ ἐνόμιζεν, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐμάτιαζαν ἀπὸ παντοῦ, καὶ ἐκαυχᾶτο ὅτε ποτὲ εἰς τὸν ἔρωτα δὲν εἶχε κάμει αὐτὸς τὸ πρῶτον βῆμα, — θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εἶναι ἔρωτευμένος μετὰ τὰ σωστά του.

Ἐρωτευμένος; Μὲ μιά μικρὴ νοικοκυροπούλα, κορίτσι ἐνὸς ἀσήμου λογιωτάτου, ἐκεῖνος ὅστις διεδέχετο τὸν πατέρα του εἰς τὰ σκέρτα τῶν ἀδηφάγων τῆς ἀγάπης, τῶν γυναικῶν τοῦ θεάτρου καὶ τῶν ἄλλων μετ' ὄνομα; Ἐρωτευμένος ὁ πρίγγιψ Ῥενέ, τὸ ἄνθος τῶν δαιδήδων, καθὼς τὸν ὠνόμαζον παντοῦ; Ἦτο πολὺ ἀστεῖον! Μάλιστα ἦτο ἀπολύτως ἀστεῖον, ἂν δὲν ἦτο ἀδύνατον.

Δὲν λέγω, ἦτο εὐάρεστος ἢ κνισμῶδης ταραχὴ τὴν ὁποῖαν ἐδοκίμαζε φανταζόμενος τὴν κομψὴν αὐτὴν περιφρονεῖν νεάνιδα, μετὰ τὸ ἐπαγωγὸν μειδιάματ' αὐτῆς, τὸ δικτικὸν σχεδόν· ἀλλ' ἐκ τοιοῦτου συναισθήματος μέχρι τοῦ ἔρωτος, ἅ! ἔχαινεν ἄδυσος! . . . Νὰ συγνάζῃ εἰς τοῦ Βερνιὸν περισσότερον δι' ἐκείνην παρὶ διὰ τὸν τραπεζίτην, νὰ ἀκούῃ γλυκύτερα φρικιῶν τὴν βαθεῖαν καὶ κεκαλυμμένην φωνὴν τῆς Δινόρας νὰ τραγουδῇ εἰς τὸ πιάνο· νὰ εὐχαριστῆται κουβεντιάζων σιγὰ σιγὰ μετὰ τὴν νέαν κόρην, καὶ μάλιστα καρφῶνων ἐπάνω της τὰ μάτια του ὡς διὰ νὰ τὴν μαν-

τεύσῃ, νὰ τοῦ προξενῇ ἀπρόοπτον καὶ ἠδυπαθὲς συναίσθημα μίαν θλιψίαν τῆς χειρὸς της — ὠμολόγει ὅτι εὕρισκεν εἰς πάντα ταῦτα ἠδονὴν ἀληθῆ καὶ μεθυστικὴν κάπως. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ γαργάλισμα τῆς ἠδονῆς· μέχρι τοῦ ἔρωτος ἦτο μακρὸν τὸ διάστημα, ὄξχα σοὶ ὁ Θεός, καὶ ὁ πρίγγιψ Βωμαρτέλ Δὲ Σαντεναί, ὁ κομψὸς εἰκοσαετῆς γυναικοπίπης, ἔτσι εὐκολὰ δὲν θὰ ἀφίνετο νὰ συλληφθῇ εἰς τὴν παγίδα.

Τὸ σπουδαιότερον ἦτο ὅτι ἡ Δινόρα, πολὺ ὀλιγώτερον ἔμπειρος εἰς ταῦτα, ἤσθάνετο παράδοξον εὐκρέσκεϊαν ἐν τῷ ἐπαναβλέπειν τὸν Ῥενέ Δὲ Σαντεναί, ἀφελῆ κατ' ἀρχάς, πυρέσσουσαν καὶ παλμώδη μετέπειτα. Ζῶσα μεμονωμένη μετὰ τοῦ πτωχοῦ μυθιστοριογράφου, οὐδέποτε εἶχε θέσει τὸν πόδα εἰς ἄλλον κόσμον ἐκτὸς ἐκείνου τῶν μυθιστοριῶν καὶ τῶν βιβλίων. Πᾶσαι αἱ νεανικαὶ της διασκεδάσεις, αἱ χαραὶ της πᾶσαι ἦσαν ἀπλούστατα φιλολογικαί. Τὰς ἐσπέρας εἰς τὸ θέατρον, τὰς ἡμέρας εἰς τὸ Λουδβρον. Μῆνας ὀλοκλήρου διήρχετο ἀντιγράφουσα τὰ μυθιστορήματα τοῦ Εὐγενείου Φερῶ, τῶν ὁποίων ἤθελε νὰ φυλλάττῃ τὰ χειρόγραφα, ὅταν τὰ ἐδίδεν εἰς τοὺς ἐκδότας, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τινος δὲν εὕρισκε. Δὲν ἐγνώριζε ἐκ τῆς ζωῆς εἰμὴ ὅτι ὁ παιδικὸς ἐκεῖνος γέρον τὴν εἶχε διδάξει, ὅστις οὐδὲν ἐγνώριζεν ἐξ αὐτῆς· ἦσαν αἱ ἀπαρχαὶ της σχεδὸν ὡς νέας κόρης αἱ καλλιτεχνικαὶ παρὰ τῷ Βερνιὸν ἐσπερίδες, ἐνθα ὁ Φερῶ, ὅπως ὑπερήφανος δι' ἐκείνην τὴν ἠνάγκαζε νὰ τραγουδῇ καὶ ἀπὸ μιάς ἀρχῆς αἱ ἐπιτήδειαι φιλοφρονήσεις τὰς ὁποίας τῇ ἀπῆθυνεν ὁ πρίγγιψ, τὰ τετριμμένα ἐρωτολογήματα, ὡς μαρμαμένα μπουκέτα προσφερόμενα εἰς μ.π.λλαρίαν, ἐφαίνοντο εἰς τὴν Δινόραν εὐδῶ καὶ ἐκλεκτὰ, καὶ τὰ ἐπαναλαμβάναν ἔπειτα ἰδιαιτέρως καταμόναχῃ, ἐρυθριῶσα καὶ τρέμουσα, ὡς ἂν ἀνέπεν μυροθήκην προσρχομένην ἐξ αὐτοῦ.

Ἐκολακεῖστο ἄλλοτε ἐν τῇ ἀπλότιτί της, διότι ὁ πρίγγιψ Σαντεναί ἐνησχολεῖτο περὶ αὐτῆς περισσότερον, ἢ περὶ τῶν ἄλλων κομψῶν γυναικῶν, ἠθοποιῶν, ζωιδῶν, τὰς ὁποίας ὁ Βερνιὸν συνήθροιζεν ἐν τῇ αἰθούσῃ του εἰς ἔορτα-σίμους ἐσπερίδας, ἐπὶ τοῦ Βουλευτῆρ Ὀσμάν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ, πολυτελῶς κεκοσμημένην, καταχρῆσθ, τῶν χρυσῶν, ὡς ἂν εἶχεν ἀποτελέσει τὸ χρῶσωμα ὅλος ὁ χρυσὸς τῆς Σιέρρα Φουέντας.

Ἐγνώριζεν ἡ Δινόρα ὅτι ὁ νέος πρίγγιψ ἔσυρεν ὀπισθὲν τοῦ τὰς καρδίας ἢ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦτο διὰ τὸ Παρίσι, ὅτι ἦτον ἄλλοτε πρὸ εἰκοσι ἐτῶν, ὁ πατὴρ του. Ἡ γενεὰ τοῦ οἴκ παρητήνετο καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων γενεῶν, καὶ τὸ ἄνθος τῶν δαιδήδων ἀνέθαλλεν ὡς ἡ ἐπὶ τῶν ἐρεπιπίων βλάστησις, ἐπὶ τῆς καταρρέουσας παντός ὅτι εἶχεν ἀγαπήσει ὁ πατὴρ του ἄλλοτε.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου Σαντεναί, ἀνοίγοντος τὰ ὑψηλά του παράθυρα ἐπὶ τῶν λειμῶνων τοῦ ἄλλου Μονσῶ, ἐκρέματο ἡ εἰκὼν πεντηκονταετοῦς ἀνδρός, ἐν στολῇ στρατηγῶ, στολῇ περικομψος, φερομένη μᾶλλον ὡς χορευτικὸν φράκοι, ἢ ὡς κεκανονισμένον ἔνδυμα· ἡ εἰκὼν παρητῆρει κατ' εὐθείαν πρὸ αὐτῆς διὰ τῶν ἀπλανῶν ὠχροκυανῶν ὀφθαλμῶν της.

Φιλομειδὲς πρόσωπον, ξανθοὶ ἐστιλβωμένοι μύστακες, πρὸς τὰ ἄνω ἐστριμμένοι, καὶ καταφανῆ; ἀφίνοντες τὸ εἰρωνικὸν διάνοιγμα λεπτῶν χειλέων, ὑπόυλων καὶ ὠχρῶν.

(ἀκολουθεῖ)